

În legătură cu controlul judecătoresc al actelor emise de autoritățile publice în materia restituirii imobilelor preluate de stat în mod abuziv în perioada 1945-1989

Revista "Dreptul", Nr. 9/2019, pag. 60

Autor: Anton Trăilescu, Alin Trăilescu

Nota - Compartimentul juridic - C.T.C.E. Piatra-Neamț:

Ca natură juridică, actele emise pentru finalizarea procedurilor derulate în baza legilor fondului funciar au o natură complexă, conferită, pe de o parte, de caracterul administrativ al autorității emitente și de procedura specială, administrativă, de emitere a actului, iar, pe de altă parte, de caracterul drepturilor care decurg din lege, derivând din dreptul de proprietate, acestea fiind apte a produce consecințe juridice.

Cu privire la natura juridică a titlului de proprietate emis în aplicarea [Legii nr. 18/1991](#), republicată, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Supremă de Justiție – Secțiile Unite, prin Decizia nr. I din 30 iunie 1997, pronunțată în recurs în interesul legii, a stabilit că titlul de proprietate emis în aplicarea [Legii nr. 18/1991](#), republicată, cu modificările și completările ulterioare, este un act administrativ, în baza cărui se creează raporturi juridice civile vizând dreptul de proprietate.

Întrucât nu intenționăm să ne substituim interpretării date de autor asupra problemei de drept reținute spre analiză în acest articol, vă prezentăm, cu titlu exemplificativ, câteva paragrafe din acest studiu:

Pornind de la premisa că actele emise în materia restituirii proprietăților sunt acte administrative unilaterale (de autoritate) supuse, potrivit legii, controlului judecătoresc al instanțelor civile, vom examina, în continuare, regulile speciale de procedură care caracterizează litigiile în legătură cu aceste acte.

(...) pot face obiectul acestui control judecătoresc special atât actele administrative tipice (prin care se resping expres, în totalitate sau în parte, cererile persoanelor îndreptățite la restituire ori prin care se dispune restituirea prin echivalent în locul restituirii în natură, deși aceasta este posibilă); precum și refuzul tacit al autorităților publice de a soluționa cererile cu care au fost învestite.

(Textul complet al articolului se regăsește în publicația menționată mai sus)